

tro, der altid udvikler sig, hvor stærke politiske Røstninger gjøre sig gjældende. Derksom man derimod vilde søge Indtægten tilveiebragt igjennem en Lurussskat, som sagt navnlig igjennem Toldblovgivningen, saa vilde man kunne komme overens om at ramme netop disse store Skatteevner, som ere Maalet for Indkomstskatten, og det vil kunne ske, uden at selv de, der blive allerhaardest ramte, i Grunden føle sig synderlig trykkede deraf, da det, som jeg allerede tidligere har bemærket, er Tilfældet, at Lurusartikler ere illusoriske Værdier, og de store Offre og Bekostninger, som ere forbundne med at tilveiebringe den større Lurus, blive afkurat lige saa vel anvendte, naar de anvendes paa Statens Indtægter, som naar de anvendes til Berigelse af udenlandske Fabrikanter. Man vil altsaa efter min Overbevisning med en ganske anden Tilfredshed naae Maalet ad denne Vej end igjennem Indkomstskatten. Disse Anskuelser, som jeg allerede ved en tidligere Leilighed har udtalt — og jo ældre jeg er bleven, og jo oftere jeg har tænkt over Sagen, desto mere er jeg bleven overbevist om Rigtigheden deraf — gjøre det fuldstændig umuligt for mig at stemme med den høitærede Minister, hvor pinligt og trykkende det end kan være at skulle stemme imod ham, efter at han har udtalt sig saa bestemt om Sagen. Den høitagtede Ministers egen, meget matte Interesse for Indkomstskatten og den meget svage Anbefaling, han efter sin Overbevisning har kunnet give den, gjøre det efter min Mening heller ikke ganske rigtigt, at vi, der meget nødtig ville stemme imod den høitærede Minister, skulle bringes i den pinlige Stilling at skulle gjøre det i et Tilfælde som det foreliggende. Det er allerede haade i dette og i det andet Thing efter min Formening temmelig overbevisende godtgjort, at der ikke er nogen finantsiel Nødvendighed for i nærverende Dieblit at søge Statens Indtægter udtvede igjennem Indkomstskatten, men lige overfor dem, der tro paa en saadan Nødvendighed, vil jeg sige: Dag saa det

foreliggende Lovudkast til en Forandring i Toldsatserne og søg derigjennem at opnaa den Forøgelse i Statsindtægterne, som den høitærede Minister og de, der dele hans Mening i denne Sag, anse for nødvendig, saa skal jeg med største Beredvillighed være med dertil og være den høitagtede Minister overordentlig taknemmelig for, at man kan gaa denne Vej.

Ordføreren: Den høitærede Finantsminister har i Dag i Korthed og med meget stor Klarhed udviklet for os Betydningen netop af det foreliggende Lovforslag, og dertil knyttede den høitærede Minister en Erklæring med Hensyn til sin Stilling til dette Lovforslag. Jeg kan ikke sige, at denne Erklæring er kommet os uventet, men jeg maa paa den anden Side være enig med visse andre ærede Talere i, at dette ikke før har foreligget for os paa en saadan Maade, og navnlig er den Stilling, som Udvalgets Flertal indtager til det foreliggende Lovforslag, aldeles uafhængig deraf. Det stod ikke for Flertallet den Gang, det sluttede sig om Lovforslaget, saaledes, at Stillingen vilde blive den, som den nu er. I Slutningen af Mødet igaar hørte vi et Foredrag af den høitærede Finantsminister, som ikke paa den Maade omfattede det foreliggende Lovforslag som hans Foredrag i Dag. Det var Spørgsmaalet om Indkomstskattens Betydning i det Hele taget, eller, om jeg saa maa sige, Fremtidsspørgsmaalet for Indkomstskatten, hvorom den høitærede Minister den Gang talte. Det Samme har været Gjenstand for flere ærede Medlemmers Foredrag haade igaar og i Dag, og det kunde ikke undgaas, at man navnlig efter Udtalelserne i Betænkningen maatte komme ind paa Spørgsmaal af denne Beskaffenhed; men jeg tror dog ikke, at det vil være rigtigt at fortsætte ret længe paa denne Maade eller at fordybe os videre i disse Spørgsmaal; thi det, der nu foreligger, dreier sig jo kun om, hvorvidt der vil være Anledning til i næste Finantsaar i Genhold til den bestaaende Lov af 2den Jult 1870 at paalægge